ΕΝ ΤΗΙ ΘΥΕΛΛΗΙ

Διήγημα

—

Ἡ κατ' εὐθεῖαν ἁμαξοστοιχία ἔμελλε νὰ σταματήσῃ μόνον ἐπὶ πέντε λεπτά.

Εἰς τὸν ὀξὺν συριγμόν, τὸν ἀντηχήσαντα μέσον τοῦ ζόφου, ἀπήντησεν ὁ κώδων τοῦ σταθμοῦ· εἶτα ἄμορφός τις ζοφερὸς ὄγκος μὲ δύο ὀπάς, τὴν μίαν ἐρυθρὰν καὶ τὴν ἄλλην πρασίνην ἀπαστραπτούσης εἰς τὸ πρόσθιον μέρος, ἐφάνη εἰς τὸν ὁρίζοντα τρέχων μετὰ κρότου βροντῆς. Βαθμηδὸν ἐβράδυνε τὸν δρόμον· ἠκούσθη ἐκπεμπόμενος καὶ δεύτερος συριγμὸς ἐν τῷ μέσῳ συννέφων καπνοῦ· ἡ ἁμαξοστοιχία προὐχώρει ἀπειλητική, ἀλλὰ γαλήνιος, μετὰ δούπου ὑποκώφου, ἐνῷ παρ' αὐτὴν ἔτρεχον σκιαὶ κινοῦσαι ἐρυθροὺς πυρσούς. Τέλος ἐστάθη. Τὸ ἄσθμα τῆς ἀτμαμάξης ἐξηκολούθει ὑπόκωφον.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο μέλας· ἀστρα ἡ διέρρηξε τὰ σκότη καὶ βαρεῖα ἐκυλίσθη ἡ βροντὴ μεταξὺ τῶν συννέφων.

Εἰς τὰς πλευρὰς τῆς ἁμαξοστοιχίας ἐπλατάγησαν τὰ φύλλα τῶν θυρίδων· οἱ ἐπιβάται ἐγκεκορδυλημένοι κατῆλθον ἐσπευσμένως καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ παρὰ τὸν σταθμὸν καπηλεῖον, συνωθούμενοι περὶ τὸ συναλλακτήριον, ἐνῷ ἡ ἀτμάμαξα, ἡ ἀντικαθιστῶσα τὴν ἄλλην, προὐχώρει καὶ ἐπανήρχετο ἐπὶ τῆς τροχιᾶς συρίζουσα ἐν τῷ σκότει.

Ὁ μηχανικός, περιβεβλημένος τὸν δι' μηλωτῆς ἐπιρραμμένον ἔσωθεν μανδύαν του, ἔδωκε ταπεινῇ τῇ φωνῇ παραγγελίας τινὰς πρὸς τὸν βοηθόν του καὶ κατῆλθεν. Εἶτα τρίβων τὰς χεῖρας διηυθύνθη ταχεῖ βήματι πρὸς τὸν οἰκίσκον του διὰ νὰ ἐπανίδῃ τὴν σύζυγόν του, ἣν εἶχε νυμφευθῇ πρὸ ἑνὸς ἔτους.

Ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη. Ἔκρουσεν αὐτήν, ἐνῷ ἐκτύπα τοὺς πόδας εἰς τὸ ἔδαφος διὰ νὰ θερμανθῇ.

— Ἄνοιξε, Μαργαρίτα, ἐγὼ εἶμαι. Θὰ φύγω ἀμέσως.

Ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήντησεν.

— Μαργαρίτα! ἐφώνησεν ὀργίλος.

Ἡ αὐτὴ σιγὴ ἐξηκολούθησεν. Ἤρχισε νὰ καταφέρῃ βιαίους γρόνθους καὶ λακτίσματα κατὰ τῆς θύρας, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ.

— Μαργαρίτα! νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνέκραξεν.

Ἔμφοβος δὲ καὶ ἐξαγριωθεὶς ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς θύρας τὰ ἡράκλεια νῶτα, ὤθησεν αὐτήν, καὶ ἀφοῦ ἡ θύρα ἐνδοῦσα ἠνεῴχθη, ὥρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Μαργαρίτα! ἐφώνησεν ἐκ νέου.

Πλὴν τὸ δωμάτιον ἦτο κενόν.

Ὁ κώδων τοῦ σταθμοῦ ἀντήχησεν ἀγγέλλων τὴν ἀναχώρησιν.

— Γεώργιε, Γεώργιε! ἠκούσθη κράζουσα ἡ φωνὴ τοῦ θερμαστοῦ.

Ὁ Γεώργιος ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς κενῆς οἰκίας του, ἵστατο ἐνεὸς μὲ τὸν νοῦν ἐν τρικυμίᾳ, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν βιαίως μέχρι διαρρήξεως.

— Γεώργιε, Γεώργιε! τῷ εἶπεν ὁ θερμαστής· ἐσήμανεν ὁ κώδων ὁ ἀρχιοδηγὸς θὰ δώσῃ τὸ σύνθημα.

— Ποῦ εἶνε ἡ Μαργαρίτα; ἠρώτησε μὲ φωνὴν πεπνιγμένην εἰς τὸν λάρυγγα ὁ μηχανικός.

Ὁ θερμαστὴς ἀνεσκίρτησεν.

— Ἀ! ἡ ἀθλία ἔφυγεν.

— Ἔφυγε!.. τί εἶπες; ἀνέκραξεν ἄγριος ὁ μηχανικὸς ἁρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

— Ἔλα, ἔλα! θὰ σοῦ τὸ εἴπω κατόπιν. Ἔλα, συλλογίσου ὅτι ἔχεις θυγατέρα. Θὰ σὲ ἀποβάλουν ἂν ἀργήσῃς.

Ἀφέθη νὰ τὸν ὁδηγήσουν ὡς οἰνόληπτον.

— Ἐμπρός, γρήγορα! καθυστεροῦμεν τρία λεπτά! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιοδηγός.

Καὶ ἐσάλπισε διὰ τοῦ κέρατος. Ὁ Γεώργιος ἀνῆλθεν ἀσυνειδήτως ἐπὶ τῆς ἀτμαμάξης, ἥρπασε τὸν μοχλόν, μετέδωκεν εἰς τὴν μηχανὴν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ, ἡ δὲ ἁμαξοστοιχία μετὰ μεγάλου πατάγου ὥρμησεν ἀναμέσον τοῦ σκότους.

— Πρόσεξε! τί κάμνεις; ἀνέκραξε Μίκος ὁ θερμαστής.

— Λέγε μου!... θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα... ὅλα!

Ἀστραπὴ ἔλαμψεν αἴφνης. Ἡ ἀπέραντος πεδιὰς ἐφάνη τελιδονὴ πρὸς στιγμήν, ἀκολούθως ἡ βροντὴ ἐξερράγη φοβερά. Ἡ ἁμαξοστοιχία ἵπτατο σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους κλονιζομένη ἐπὶ τῆς γραμμῆς.

— Πρόσεχε! θὰ ἐκτροχιασθῶμεν! ἐψέλλιζεν ὁ θερμαστής.

— Ἐμπρός, ὁμίλει! Τί ἠξεύρεις περὶ τῆς Μαργαρίτας; Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχήν μου!... Ἐγὼ θὰ βάλλω τὰ κάρβουνα!..

Καὶ ἁρπάσας τὸ πτύον ἤρχισεν ὡς παράφρων νὰ ρίπτῃ ἄνθρακας εἰς τὸν κλίβανον. Ὁ ἀτμὸς ἐκόχλαζεν ὑποκώφως ἐντὸς τοῦ λέβητος· οἱ τροχοὶ ἐν ζαλοέσσῃ ταχύτητι περιδινούμενοι ἔτρεχον ἐπὶ τῶν τροχιῶν.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! εἰδοποίησε νὰ θέσουν τοὺς χαλινούς!... ὁ λέβης θὰ ἐκραγῇ... Ποῦ θὰ καταντήσωμεν μὲ αὐτὸν τὸν δρόμον;...

— Εἰς τὴν κόλασιν... Λέγε, τί γνωρίζεις;

Οἱ παρὰ τὴν γραμμὴν φύλακες ἀνύψουν τὸ σημεῖον παραγγέλλοντες νὰ μετριάσῃ τὸν δρόμον καὶ ἀπέτειναν ἀπελπιστικὰς χειρονομίας πρὸς τὴν ἁμαξοστοιχίαν, ἥτις διήρχετο μετὰ πατάγου φεύγουσα ὡς νὰ κατεδιώκετο ὑπὸ τῶν Ἐρινύων. Ἐκ τῶν θυρίδων προέβαινεν ἐνίοτε κεφαλή τις ἔντρομος· ἀλλ' αἱ κραυγαὶ δὲν ἠκούοντο ἕνεκα τοῦ τριγμοῦ τῶν τροχῶν καὶ τῆς σμερδαλέας ἀπηχήσεως τῆς βροντῆς. Τὰ νέφη διερράγησαν καὶ ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ ῥαγδαίως. Ὁ ἀτμὸς ἐντὸς τοῦ λέβητος ἔσφυζε δεινῶς καὶ τὸ πῦρ τὸ πληροῦν τὸν κλίβανον ἐκρότει, ἐκτοξεύων γλώσσας φλογὸς ἰοχρόους.

— Λέγε! εἶπες πῶς ἔφυγε· μὲ ποῖον ἔφυγεν; ἐπανέλαβεν ὁ μηχανικὸς παύσας νὰ ρίπτῃ ἄνθρακας καὶ ἁρπάζων ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὸν θερμαστήν.

— Μὲ τὸν υἱὸν τοῦ βαρώνου.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Τὸ ὑποθέτω· τοὺς εἶδα προχθὲς ὁποῦ ὡμίλουσαν κρυφά, ἐνῷ σὺ ἔβαζες ἄλειμμα εἰς τὴν μηχανήν.

— Καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε;...

— Θὰ μ' ἐφόνευες, διότι θὰ ἐνίμιζες πῶς ἤμουν συκοφάντης· εἴζευρα πῶς ἤσουν τυφλὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ἐγνώριζα ὅμως ὅτι πρὶν τὴν νυμφευθῇς ἦτον ἐρωτευμένη μ' ἐκεῖνον... Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ!... εἰς τὸ ὄνομα τῆς κόρης σου, σταμάτησε!... Βλέπεις τὸ κόκκινον σημεῖον;... Ἐδῶ κοντὰ εἶνε τὸ ποτάμι... Δὲν ἀκοῦς; Ὁ θόρυβος ὁποῦ κάμνει, σκεπάζει τὸν κρότον τῆς μηχανῆς.

— Ἡ κόρη μου!... Γι' αὐτὸ ἤθελε νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὴν παραμάνα!.. Δὲν εἶνε δική μου... ὄχι, εἶνε κόρη ἐκείνης τῆς διεφθαρμένης!... ἔλεγεν ὁ μηχανικός.

Ἠκούετο ἤδη μακρόθεν ὁ κρότος τοῦ ὁρμητικοῦ τοῦ ποταμοῦ ῥοῦ. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο πάντοτε ἐκ φρονήσεως ἐμετριάζετο ὁ δρόμος, ἐπειδὴ ἡ γέφυρα δὲν ἦτο πολὺ στερεὰ καὶ τὰ ὕδατα πολλάκις ὑπερέβαλλον αὐτήν. Ἀστραπαὶ πελιδναὶ εἶρπον στιγμιαίως εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὅστις καθίστατο ἀμέσως πάλιν ζοφερός, ἡ δὲ ῥαγδαία βροχὴ κατέπιπτε βιαίως μετ' ἀδιαλείπτου κρότου. Καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία ἔτρεχεν ἐν τούτοις ἐκπέμπουσα συριγμούς, αἱ δὲ ἔντρομοι κραυγαὶ τῶν συνωθουμένων παρὰ τὰ παράθυρα ἐπιβατῶν ἀνεμίγνυον καὶ τὴν ἀνθρωπίνην στοναχὴν μὲ τοὺς ὁλολυγμοὺς τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θυέλλης.

Ὁ Γεώργιος ὄρθιος, ἐφαίνετο ἀψηφῶν τὸν σφοδρὸν ἄνεμον ὅστις ἐμάστιζεν αὐτὸν καὶ συνεκλόνιζεν ἐπὶ τῆς ἀτμομηχανῆς. Κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸν μοχλὸν ἄφινε τὸν ἀτμὸν νὰ ἐξέρχηται βιαίως, ὠθῶν ἀκαθέκτως τὴν ἁμαξοστοιχίαν. Τί τὸν ἔμελλεν αὐτὸν διὰ τὰς τόσας κινδυνευούσας ὑπάρξεις; Διὰ μέσου τοῦ ζόφου ὃν διέσχιζον ἐκ διαλειμμάτων αἱ ἀστραπαί, ἔβλεπε τὴν εἰκόνα ἐκείνης ἀσπαιρούσης ἐξ ἡδυπαθείας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἅρπαγος· ἤκουε τοὺς γλυκεῖς των λόγους, ἔβλεπε τὰ πυρώδη βλέμματα. Οὕτω καὶ αὐτὸς τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του παράφορος μετὰ τριετεῖς πόθους, ἀφοῦ συγκατετέθη ἐκείνη νὰ τὸν νυμφευθῇ! Καὶ τώρα τὴν εὐδαιμονίαν ἧς ἀπήλαυεν αὐτὸς ἐν τῇ οἰκιακῇ του ἑστίᾳ, ἐχαίρετο ἄλλος κατὰ τὴν θυελλώδη ἐκείνην νύκτα. Ἐνεθυμεῖτο τὴν ἄρρητον ἀγαλλίασιν ἣν ἠσθάνθη ὅτε ἐγεννήθη τὸ θυγάτριόν του, τὰς ἐλπίδας, τὰς ὑποσχέσεις, τὰ σχέδιά του. Δι' αὐτὸν τὸν πτωχὸν ἐργάτην ἦτο ὁ μόνος πλοῦτός του. Δι' αὐτὸν τὸν πτωχὸν ἐργάτην, τὸν παλαίοντα καθ' ἑκάστην πρὸς τὸ πῦρ, πρὸς τὴν θύελλαν, πρὸς τὸν θάνατον, πρὸς ὃν ἀτάραχος ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς ἀτμαμάξης διεφιλονείκει τὴν ζωὴν τόσων ἀνθρώπων, ἦτο ἡ μόνη χαρά του! Σφοδρότερον τῆς μαινομένης κύκλω αὐτοῦ θυέλλης ἐκλυδωνίζετο ἡ καρδία του ὑπὸ φρικτῆς ἀμφιβολίας μὴ τὸ θυγάτριον ἐκεῖνο, ὅπερ τόσον τρυφερῶς ἠγάπα καὶ πρὸς ὃ τοσαύτην ἔτρεφε στοργήν, ἦτο καρπὸς ἀτιμίας καὶ ἰσχυρότερον τοῦ ἀπειλητικῶς ἐντὸς τοῦ λέβητος κοχλάζοντος ἀτμοῦ ἐβρυχᾶτο ἐν τῇ ψυχῇ του ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀπελπισία.

Καὶ ἐντοσούτῳ ἡ ἁμαξοστοιχία ἤλαυνεν ἀκάθεκτος, καὶ τὸ βίαιον τοῦ ἀτμοῦ πνεῦμα ἐσκόρπιζεν ἐκ τοῦ κλιβάνου κατὰ τὴν διάβασίν της πυριφλεγεῖς σπινθῆρας. Ὁ μηχανικὸς ἀκίνητος, ἀνασκιρτῶν ἐκ τῶν κλονισμῶν τῆς ἀτμαμάξης, ἐφωτίζετο ζωηρῶς ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς ἀντανακλάσεως τῆς φλογὸς τοῦ κλιβάνου. Ὁ θερμαστής, ἐξεστηκώς, ἐστήριζετο ἰσχυρῶς ἐπὶ μιᾶς ἁλύσεως καὶ εἰς τὰς κραυγὰς τῶν ἐπιβατῶν ἀπήντα διὰ στόνων καὶ ἱκεσιῶν. Ὅτε ἐξαίφνης ὁ ὁρίζων ἐφάνη πυροπολούμενος· λάμψις ἐρυθρωπὴ περιέβαλε τὴν ἁμαξοστοιχίαν καὶ ὁ κεραυνὸς ἐκραγεὶς κατῆλθε ἐρπύζων διά τινος δένδρου διασχίσας αὐτό. Ἔπειτα ἐπεκράτησε πάλιν τὸ σκότος· ἀλλ' ἐγγύτερον ἀντήχει ἤδη φρικτότερος καὶ ἀπειλητικώτερος ὁ πάταγος τοῦ ποταμοῦ. Μελανοὶ ὄγκοι ὕδατος ἐκυλίοντο ἀπὸ τῶν κλιτύων καὶ ἀμυδρῶς, μέσον τῆς σκοτίας, ἐφαίνετο εἰς τὴν πεδιάδα τρέχουσα ἡ ὑγρὰ μάζα τοῦ ῥεύματος.

Ἐρυθρὸν σημεῖον ἐφάνη εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς ὁδοῦ, ὅπου ἐν τάχει προσήγγισεν ἡ ἁμαξοστοιχία.

— Ἡ γέφυρα ἔπεσεν! ἀνέκραξε φωνή τις.

Ὁ θερμαστὴς ἤκουσε τὸ λεχθὲν μὲ ὅλον τὸν θόρυβον τῶν τροχῶν καὶ τοὺς ὁλολυγμοὺς τοῦ ἀνέμου καὶ ἐννόησεν· ἠγέρθη δὲ ἀπόφασιν ἔχων νὰ σώσῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ πάντες ἔμελλον νὰ κατακρημνισθῶσιν εἰς τὸν ποταμόν. Δὲν ἔπρεπε νὰ χρονοτριβήσῃ ἐπὶ πλέον, διὸ πλησιάσας εἰς τὸν Γεώργιον, διατελοῦντα εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὀδυνηρῶν ἀναμνήσεών του, τῷ εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Σταμάτησε, δι' ὄνομα Θεοῦ! ἡ γέφυρα ἔπεσεν!

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ μηχανικὸς κρατῶν τὸν μοχλόν, μὲ τοὺς ὀδόντας ἐσφιγμένους καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξηγριωμένους.

Τότε ὁ θερμαστὴς δι' ἑνὸς ἅλματος τίγρεως ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ δι' ὑπερανθρώπου προσπαθείας τὸν ἔρριψε κάτω τῆς ἀτμαμάξης ἐπὶ τῆς γραμμῆς· εἶτα ἁρπάσας τὸν μοχλὸν καὶ χειριζόμενος τὴν μηχανήν, ἔδωκεν εἰς τὴν ἁμαξοστοιχίαν ὀπισθοδρομικὴν κίνησιν δ' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ.

Ἡ ἁμαξοστοιχία ἐκλονίσθη, ὁ δρόμος αὐτῆς ἀνεκόπη καὶ μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησεν.

Ἀπέῃχεν ὀλίγα μόλις μέτρα ἀπὸ τοῦ ἐξωγκωμένου καὶ παταγωδῶς ῥέοντος ποταμοῦ.

Εὐθὺς ὡς ἡ ἁμαξοστοιχία ἐσταμάτησεν, ἠνεῴχθησαν αἱ θύραι καὶ οἱ ἐπιβάται κατῆλθον μετὰ σπουδῆς. Ὁ ἀρχιοδηγὸς ἔτρεξεν εἰς τὴν ἀτμάμαξαν κράζων:

— Γεώργιε, Γεώργιε! νὰ μᾶς κρημνίσῃς ἤθελες;

— Τὸν ἐφόνευσα! ἀπήντησεν ὁ θερμαστὴς ἀσθμαίνων ἀκόμη.

— Τί λέγεις;

— Ναί· εἶχε παραφρονήσει· τὸν ἐφόνευσα διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν ὅλων.

Τὸ σῶμα τοῦ Γεωργίου ἀνευρέθη κεκομμένον εἰς δύο ἐπὶ τῆς γραμμῆς.

Μετάφρασις Χαρ. Α.